

HERKESİN DERDİ KENDİNE! (*)

What Matters Most

N. Yasemin YALIM^a

Muayenehanemin rahat döşenmiş görüşme odasında yanyana oturan genç çift, artık alışmaya başladığım bir soruyu soruyorlar:

- Biz nişanlıyız. Sizce birbirimize uygun muyuz? Evlensek mutlu olur muyuz?

İstanbul'un en tanınmış aile terapistlerinden biri olarak bu soruya:

- ”Ne bileyim yahu! Bu sorunun yanıtı bilsem kendim altı kez evlenip beş kez boşanmazdım. ya da
- “Evlenin tabii. Mutlu olmazsanız yine görüşürüz. Kazasız belası boşanmanızı sağlarız.” deme lüksüm olmadığından,
- “Bu konuda sizi kaygılandıran ne ?” gibisinden açık uçlu ve yansız bir soru sordum.

İstanbul giderek psikoterapi açısından daha ilginç bir yer haline geliyordu. Neredeyse kedisine kızan kadının kendi psikiyatristine, kedinin de kendi veteriner psikiyatristine gittiği New York gibi absürt bir yer olmuştu. Ancak mevcut durumda hasta seçme lüksü de pek kalmamıştı. Ödenecek ofis kiralaları, nafakalar, kongre giderleri vardı. Nafaka demişken, boşanma aşamasına gelen son evliliğim sayesinde nihayet neden bir türlü yürüyen bir evliliği başlatamadığımı da anlamış oldum. Terapistlerin danışanlarıyla yaptıkları evliliklerin başarılı olma olasılığı çok düşük. Ben de bunun canlı kanıtıyım.

Neyse konuyu dağıtmayalım. Bugün görüşme odamda bulunan çift bir romantik komedi filminde pekala başrol oynuyor olabilirdi.

Genç adam fevkalade yakışıklı, bakımlı, mavi gözlerinden zeka fıskıran, iyi bir eğitim almış olduğu konuşurken seçtiği sözcüklerden hemen anlaşılabilir biriydi. Nişanlısı da çok hoş, kumral bir genç kadındı. Spor giyimli, gülmeye her an hazır, zeki olduğunu ilk on dakikada yaptığı iki küçük espriyle kanıtlayan, çok modern bir genç kadın. Daha ilk seansta bu çiftten hoşlandığıma karar vermiştim. Birbirine bu kadar yakışan bir çift az bulunurdu. Ama profesyonel hislerim aynı süre boyunca bu ikili arasında bir gerginliğin olduğunu da bana fısıldadı. Ne olduğunu anlayamadığım, ama görüşme odamda neredeyse elle tutulur, somut bir dördüncü kişi gibi varlığını hissettiren bu gerilim beni, bu sevgili çiftle birkaç seans görüşmek için randevulaşmaya itti.

Yorucu bir görüşmeden çıkmış; nişanlı çiftin bir sonraki randevum olduğunu öğrenince rahatlamıştım. Gerçi bu dördüncü görüşmemiz olacaktı ve biz hiçbir gelişme kaydedememiştik. O gerginlik hissi olanca somutluğuyla varlığını sürdürüyor; ama kendisi hakkında en ufak bir ipucu elde etmek mümkün olmuyordu. Genç adam her zamanki nezaketiyle önce nişanlısının oturmasına yardım etti. Sonra kendisi de her zaman oturduğu koltuğa oturdu. Bir an kendimi danışanlarımın ne kadar muhafazakar olduklarını düşünürken yakaladım. Başından beri ikisi de hep aynı koltuklara oturmuşlardı.

^aBu vakada anlatılan öykü, kişi ve kurumlar tümüyle kurgusal olup gerçek olay, kişi ya da kurumlarla olabilecek benzerlikler ancak tesadüf eseri olabilir.

^bProf. Dr., Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Tarihi ve Etik Anabilim Dalı ✉ yalimx001@yahoo.com

Gönderim Tarihi: 23.09.2018 • Kabul Tarihi: 23.09.2018

Bugünkü görüşme gündemimizi oluşturmak üzere birkaç nezaket cümlesi kurmuştuk ki görüşme odamın kapısı hızla açıldı ve sekreterim Sevinç'in allak bullak olmuş yüzü görüldü.

- "Hocam Berk intihar etmiş; babası telefonda." cümlesi beni yerimden fırlattı.

Berk hastalarımın biriydi. Psikotik özellikler gösteren, zaman zaman ağır depresyon atakları geçiren karmaşık bir vakaydı. Babası ile görüştüğümde intihar etmek için de oldukça dramatik bir yol seçtiğini öğrendim. İntiharını bir mizansen gibi planlayıp uygulamış. Babası üzgün olmanın yanında çok şaşkındı. Telefonu kapattığımda ben de bir süre kendime gelemedim.

Görüşme odama dönerken Berk'i zihnimde geri itmeye ve şu anda beni beklemekte olan danışanlarıma odaklanmaya çalışıyordum. Koridorda genç adamı beni bekler buldum.

- "Hocam, size karşı kendimi çok mahcup hissediyorum. Gerçi buraya gelmek benim fikrim değildi. Nişanlımın ısrarı ile, onu kırmak istemediğimden geldim. Baştan beri, yeterli olmasa da, elimden geleni yapıyorum. Görüşmelerimizin bir yere gitmediğinin de farkındayım. Sizin bu kadar ciddi hastalarınız olduğunu gerçekten hiç düşünmemiştim" dedi.

Ben de karşılık olarak;

- "Hiç öyle şey olur mu? Her sorun kendi içinde önemli ve anlaşılması gerekir. Lütfen kendinizle ilgili böyle bir düşünceye kapılmayın" gibisinden bir şeyler geveledim.
- "Yo, yo. Öyle demeyin hocam. Bizimkisi de biraz şımarıklık, ama asıl ben sizden bazı gerçekleri sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Bakın ben aslında eşcinselim. Neredeyse lise birinci sınıftan bu yana çok sayıda ilişkim oldu. Hayatımın aşkıyla ise üniversitede tanıştım. O zamandan bu yana da başka bir erkekle ilişkim olmadı. Birlikte yaşadığımız yer biraz şehir dışında. Öyle tercih ettik. Eşimin işine de daha uygun. Bildiğiniz gibi ben çok tanınmış ve varlıklı bir ailenin çocuğuyum ve varislerinden de biriyim. Ailece herkesin gözü üzerimizdedir. Bu nedenle de ilişkiyi açıkça yaşamam mümkün değil.

Şu andaki nişanlımla da üniversite de tanıştım. Çok iyi arkadaş olduk. Birlikte çok eğleniyoruz. Onun bana aşık olduğunu biliyorum. Düşündüm ki birlikte mutlu bir evliliğimiz olabilir. Hem aileme hem de topluma karşı böyle bir aileyi kurmak ve tüm gereklerini yerine getirerek sürdürmek zorundayım. Bunun için de ondan iyi birini düşünemem.

Yalnız kendisi bu durumu bilmiyor. Lütfen siz de söylemeyin"

dedi ve beni kapının önünde şaşkınlık içinde bırakarak görüşme odasına döndü. Ne yapacağımı bilemedim. Birazdan içeri girmek zorunda olduğum görüşme odasında bekleyen genç kadına ne diyecektim? Onun bu terapideki yararını nasıl koruyacaktım? Öteki danışanımın, duyduğu mahcubiyet nedeniyle neredeyse üç aydır özenle gizlediği sırrı bir çırpıda söyleyiveren genç adamın mahremiyet talebini nasıl karşılayacaktım? Daha da korkuncu bu iki sorumluluğu aynı anda nasıl yerine getirecektim?

Kapı önündeki vicdan muhasebesi sonsuza dek sürebilirdi; ama dakikalar geçiyor ve artık içeri girmem gerekiyordu. İçeriye adımımı attığımda yukarıdaki soruya henüz bir cevabım yoktu.

Siz olsanız ne yapardınız?